

Yhdessä pöydässä

Claire Powell

Suomentanut Heli Naski

Atena

Englanninkielinen alkuteos
At the Table

Copyright © Claire Powell 2022
First published in Great Britain in 2022 by Fleet

Suomenkielinen laitos © Atena Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46299-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Vanhemmilleni

Meistä tekee lopun juuri se, että viivymme tuolla ylhäällä köydellä pidellen tasapainoamme triviaalin auringonvarjon avulla, ja se, että olemme niin tyytyväisiä kun saamme yleisön pelästymään. Ettekö ole samaa mieltä? Suuri putoaminen on meille parahiksi.

Alfred Hayes, *Rakastunut* (Suom. Juhani Jaskari ja Eila Pennanen)

KEVÄT

I

Pöytä on varattu Nicolen nimellä. Kello kolmetoista, viidelle hengelle. Varaus on tehty jo monta viikkoa sitten, myöhästynyt äitienpäivälounas, koska Nicolen äiti Linda vietti varsinaisen äitienpäiväviikonlopun siskonsa luona Espanjassa. Nicole on ollut tavalliseen tapaan puuhanaisena, valinnut päivämäärän ja ravintolan, kirjoittanut ensimmäisen ryhmäsähköpostin ja sitten patistellut kutakin perheenjäsentä WhatsAppilla, kun vahvistuksia ei kuulunut. Kaikki vahvistivat osallistumisensa hitaasti. Nicolen veljen Jamien piti kysyä tyttöystävältään ja tarkistaa sitten jalkapallon ottelujärjestys, eikä heidän isänsä Gerry ollut varma, pelaisiko golfia. Jopa Linda vastaili välttelevästi siihen nähden, että lounaalla juhlitaan häntä. Yhdessä vaiheessa Nicolen teki jo mieli peruuttaa koko juttu ja lähettää kaikille meili: *Paskan marjat. Eiköhän jätetä sikseen?*

Mutta tässä hän on ja onnistuu jotenkin saapumaan The De-launay -ravintolaan tasan yhdeltä – huikea suoritus ottaen huomioon, että hän kävi nukkumaan neljän jälkeen ja nousi vasta yhdeltätoista. Narikanhoitaja tarjoutuu ottamaan hänen takkinsa, mutta Nicole kieltäytyy, vetää nahkatakkaa tiukemmin ympärilleen ja laittaa kädet puuskaan. Hän seuraa tyylikästä hovimestaria läpi tyylikkään ruokasalin – puupaneloidun, korkeakattoisen, lohdullisesti puhetta sorisevan. Hän painaa

katseensa ihmisten lautasiin ohittaessaan ne: munakokkelia paahleivällä, jäätelöannos, ostereita, ranskanperunoita. Vatsassa velloo levoton ruuanhimo, eräänlainen lievä kuvotus. Vaikka hänen vatsansa kurni kuuluvasti Uberin takapenkillä, hän ei voi olla varma, ettei mikä tahansa mitä hän kohta nielaisee nouse välittömästi takaisin ylös.

”Perillä ollaan”, hovimestari sanoo ja pysähtyy salin perällä tahrattomalla pellavaliinalla peitetyn pöydän eteen. Pöydässä istuu vain yksi ihminen – vaalea silmälasipäinen nainen, joka lukee ruokalistaa pää kumarassa. Nicole häkeltyy pieneksi hetkeksi. Hänen vanhempansa ovat esikaupunkilainen parivaljakko, joka matkaa Lontooseen vain ja ainoastaan yhdessä käydäkseen West Endin teattereissa ja Oxford Streetin tavaratuloissa. Äiti yksinään on huolestuttava näky, jota seuraa äkillinen ennakkoaavistus. Hän tajuaa, että jonain päivänä hänen isänsä kuolee, ja sitten hän joutuu velvollisuudesta tapaamaan äitiään ihan yksin, tällä tavoin.

”Missä isä on?” hän kysyy.

Linda kohottaa katseensa ruokalistasta ja riisuu violettitankaitset silmälasinsa. ”Hei vaan sinullekin.”

”Anteeksi”, Nicole sanoo. ”Hei. Terve.” Hän vetää itselleen viereisen tuolin ja suutelee äitiään poskelle.

Linda on pukeutunut lounaalle tyylikkäästi mustiin housuihin ja seeprakuvioiseen silkkimäiseen paitaan. Hänellä näyttää olevan myös tavallista enemmän meikkiä, silmäluomiin on suuttatu toffeen väriset varjostukset ja huulet ovat savulohenpunaiset. Jokin tässä laittautumisen vaatimassa vaivannäössä ja teenäisessä juhluvuudessa saa Nicolen tuntemaan äitiä kohtaan sekä sympatiaa että ärtymystä.

”Näytät hyvältä”, hän sanoo. ”En meinannut tunnistaa sinua. Onko isä vessassa?”

”Täällä on muuten narikka”, Linda sanoo ja liikauttaa oudosti päätään – nytkäyttää sitä yhtäkkiä oikealle.

”Tiedän. Minua palelee”, Nicole sanoo, kietoo käsivartensa ympärilleen ja hankaa varmemmaksi vakuudeksi raivokkaasti olkapäitään. ”Missä isä on?”

”Tulossa.”

Nicole lakkaa hankaamasta. ”Ettekö te tulleet yhdessä?”

”Emme.”

”Miksi? Mitä tapahtui?”

”Ei mitään.” Linda laittaa silmälasit takaisin päähän ja tarttuu ruokalistaan. ”Meidän molempien täytyi hoitaa asioita aamulla, siinä kaikki. Hänen pitäisi olla ihan kohta täällä.” Katse yhä ruokalistassa Linda jatkaa: ”Mitä sinulle kuuluu? Mitä tahdot juoda? Tuossa on viinilista. Tilasin itselleni vain lasillisen, koska en tiedä, mitä Lucy tahtoo, ja ajattelin, että sinä ehkä mieluummin jakaisit pullon punaista poikien kanssa.”

”Minä en missään tapauksessa voi ottaa punaista.” Nicolea puistattaa. Hän joi punaviiniä eilisiltana. Tai ainakin hän aloitti punaisella – hänellä on hämärä muistikuva yömyöhään juodusta kotitekoisista Moskovan muuli -drinkeistä, siitä kuinka hän piti lasiaan ilmassa tanssiessaan ympäri Franin keittiötä. ”Mitä sinä olet puuhannut?” hän kysyy ja kohottaa pöytäliinaa kurkistaakseen sen alle. ”Shoppaillut?”

”Älä vaan sano, että olet krapulassa.”

”Vähän vain. Mitä? Nyt on sunnuntai. Valkoinen ehkä meni. Mitä tämä on?” Hän tarttuu äitinsä lasiin ja nostaa sen huulilleen.

”Älä viitsi”, Linda sanoo. ”Se on vain... mitä lie talon viiniä. Listalla ensimmäisenä. Pyydä sitä lasillinen, jos tahdot.”

Nicole selaa juomalistaa ja päättää aloittaa crémantilla.

”Ei muuta kuin vinkkaat tarjoilijaa, jos tahdot tilata sitä”, Linda sanoo. ”Tuo pitkä punapäinen mies taitaa olla meidän.” Sitten hän ojentaa kättään. Nicole näkee sen lähestyvän muttei tiedä, mistä on kyse, ja kavahtaa taaksepäin kuin väistäisi ampieista.

”Tukkasi näyttää kivalta, kun vedät sen tuolla lailla taaksepäin”, Linda sanoo, kun hänen sormenpänsä ehtivät juuri ja juuri hipaista Nicolen korvanipukkaa. ”Et vaikuta krapulaiselta.”

”Niinkö? Ai.” Nicole pyyhkäisee kämmenellä päätään ja sanoo, että hänestä tukka näyttää rasvaiselta. Hänellä on isänsä värit – isän kalpea pohjoisirlantilainen iho, isän paksu tumma tukka. Hän muistuttaa hyvin vähän äitiään, joka on vaaleahiukkinen ja ruskettunut, vaikka heissä olikin hetkellisesti samaa näköä teini-ikäisinä. Lindan valokuvat seitsemänkymmentäluvulta tuovat aavemaisesti mieleen Nicolen yläkouluaikeiset kuvat. Samat pitkät, keskijakauksella olevat tummat hiukset, sama hapan ilme.

”Lakkaa näpelöimästä sitä”, Linda sanoo, ”tai se rasvoittuu. Missä olit eilen illalla?”

”Pubissa vain. Ei sen kummempaa. Mutta lopulta päädyimme takaisin Franin luo, ja hänen kämppiksensä on entinen baarimikko, joka sekoitteli cocktaileja, ja jotenkin siinä...”

”Anteeksi?” Linda kohottaa kättään ja kutsuu tarjoilijan, joka vaikuttaa oudon tutulta – hontelo, punatukkainen, valkoinen paita polvipituisen mustan esiliinan alla.

”Saisimmeko lasillisen – mitä sinä sanoitkaan?” hän kysyy Nicolelta kulmat kurtussa.

”Crémantia”, Nicole sanoo.

”Lasi sitä, ja vesikannu pöytään. Hanavesi käy hyvin.” Tarjoilija toistaa tilauksen, ja Linda hymyilee hänelle ja sanoo: ”Kiitos, kultaseni.”

”Itse asiassa”, Nicole sanoo tarjoilijan mentyä, ”nykyään ei enää pitäisi kutsua ’kultaseksi’ ihmisiä, joita ei tunne.”

”Miten niin?”

”Siten niin. Ihmiset pitävät sitä loukkaavana. Nykyään pitää olla hyvin varovainen.”

Linda tuhahtaa. ”Minä tuskin olen seksuaalinen ahdistelija.” Hän nytkäyttää taas päätään, ja Nicole huomaa syyn – hän on

leikkauttanut otsatukan, tai puolikkaan otsatukan. Muutama vaalea hiussuortuva roikkuu silmäripsien päällä.

”Olet leikkauttanut hiuksesi”, Nicole sanoo, ja samalla hetkellä Linda kysyy: ”Miksi olet krapulassa?”

”Juurihan minä kerroin. Olin ulkona Franin kanssa.”

”Ai niin. Anteeksi.” Taas otsatukan ravistus. ”Leikkautin tämän perjantaina. Louis tekee nykyään kotikäyntejä. Olenko kertonut siitä sinulle? Hän rupesi yrittäjäksi. Leikkasi perjantaina myös Berylin hiukset. Järjestimme keittiöön oikean pikku salongin.”

”Kuka on Beryl?” Nicole kysyy ja ottaa toisen siemauksen viiniä. Nyt se maistuu paremmalta ja tasoittaa hiukan krapulan huteruutta.

”*Beryl*”, Linda sanoo. ”Beryl ja Bruce. Asumat kuusikolmosessa. Vanha Bruce-parka tosin kuoli viime vuonna. Tai pitäisikö sanoa vanha Beryl-parka.” Hän pörröttää otsatukkaansa sormenpäällään. ”Miten Francescalla menee? Tapaileeko hän ketään?”

”No ei.”

”Ei? En käsitä sitä.”

”Et käsitä mitä?” Nicole kysyy vaikka tietää, mihin tämä johtaa. Äidin suosikkipuheenaiheeseen. Miten hämmentävää on, että joku niin viehättävä ja menestyvä kuin Fran ei näköjään pysty sitoutumaan vakituiseen suhteeseen. Nicole tietää, että puhetta pitäessään äiti tarkoittaa oikeasti Nicolea. Tänään jokin on kuitenkin toisin. Linda vain kohauttaa olkapäitään ja huokaa ikään kuin se riittäisi vastaukseksi. He ovat pitkän tovin hiljaa, ja molemmat tutkivat ruokalistaa. Sitten Linda kysyy kevyempään sävyyn: ”Miten töissä sujuu?”

”Ihan hyvin. Kaikki okei.”

”Paljon hommia?”

”Kuten aina. Hommat eivät lopu.” Nicole naputtaa puheleimensa salasanan, ei siksi että näytölle olisi ilmestynyt jotain, vaan koska se on tic-oire, jota hän tuskin huomaa ennen kuin

on jo tarkistanut sähköpostinsa, selannut Instagramia ja katsonut sään.

”Kaipa se on hyvä asia. Ja kauppa käy kuin siimaa?”

”Jep, ei valittamista.” Hän deletoi peukalollaan eri brändien mainosviestejä, jotka on vahingossa tullut tilanneeksi. ”Olemme ehdolla yhteen ensi viikolla jaettavaan palkintoon, johon meillä on kaikkien mielestä –”

”Jaha”, Linda sanoo äänessään jotain helpotuksen tapaista. ”Tuossa he ovat.”

Nicole kohottaa katseensa. Hovimestari lähestyy taas heidän pöytänsä, ja tällä kertaa häntä seuraavat peräkanaa Jamie, tämän tyttöystävä Lucy ja Lucyn takana Gerry.

”Katsokaa, kenet löysin ulkoa maleksimasta”, Jamie sanoo.

Gerry – joka on ainoana uusista tulijoista pitänyt päällystakin yllään, mustan Barbour-tikkitakin – punoittaa hiukan hermostuneen näköisenä. Nicole nousee tervehtimään heitä.

”Miksi jäit ulos maleksimaan, isä?” hän kysyy ja suukottaa isän poskea.

”En minä *maleksinut*”, Gerry vastaa ja katsoo Lindaa, joka on riisunut silmälasinsa mutta pysyy istuallaan. ”Luulin, että meidän piti tavata ulkona?”

”Olen ollut täällä kymmenen minuuttia”, Linda sanoo ja tarttuu viinilasiinsa. ”Pöytä oli varattu yhdeksi, vai mitä?”

Jamie selittää, että Brockleyssa oli opastinvika ja he joutuivat kävelemään St Johnsiin ja vaihtamaan London Bridgellä.

”Ei se mitään”, Gerry sanoo. ”Nyt kaikki ovat täällä. Valitsit muuten hyvän ravintolan, Nic. Arvaan, että olet ollut täällä ennenkin?”

Nicole kertoo, minkä nimisen asiakkaan toi tänne viime kuussa, ja isä kohottaa kulmiaan ja kysyy: ”Miten se sujui?”

Gerry on perheessä ainoa, joka tietää tästä asiakkaasta, ainoa, jolle Nicole kertoo tarkemmin mistään työhönsä liittyvästä: kollegoista, myyntipuheista, presentaatioista.

”Hyvin meni”, Nicole vastaa tietäen, ettei ketään muuta kiinnostaa. ”Kerron sinulle joskus toiste.”

Seuraa kiusallista törmäilyä ja kursailua, kun sekä Jamie että Gerry yrittävät istuutua Lindan viereiselle tuolille. Aina yhtä huomaavainen Jamie pyytää anteeksi: ”Ei, istu sinä siihen, isä, ei mitään ongelmaa, minä istun tässä.” Nicole toivoo, että isä istuisi hänen vieressään, mutta Lucy on jo vallannut sen paikan. Lucy koskettaa Nicolen käsivartta, ja he vaihtavat välittömästi kohteliaisuuksia:

”Hiuksesi ovat kivasti.”

”Onpa ihana, mistä ostit?”

Oikeasti Nicole ei välitä, mistä Lucy on ostanut lyhythihaisen kukkamekkonsa (hän ei ikinä käyttäisi sellaista itse), mutta tämä on heidän tervehtimisrituaalinsa – kahden naisen, joista on pian tulossa kälyksiä. Jamie on ollut Lucyn kanssa ikuisuuden, tai ainakin yliopistosta lähtien. Nyt Jamie opettaa äidinkieltä yläkoulussa, ja Lucy on mainosalalla vaikka sanookin usein, että on ”ajautunut” työhönsä eikä taiteen kuratoinnin maisterintutkinnosta ole ollut hänelle mitään hyötyä.

Tarjoilija tuo crémantin ja veden. Hän ottaa muiden juomatilaukset – pullo riojaa Gerrylle ja Jamielle, gin tonic Lucylle. Tarjoilijan mentyä kaikki katsovat taas ruokalistaa ja keskustelevat mahdollisista alkupaloista ja/tai jälkiruuasta. Nicole sanoo tietävänsä jo, mitä tahtoo – hän on krapulassa ja ottaa listan vähiten hienostuneen annoksen eli hotdogin ja ranskalaiset. Gerry kysyy: ”Oletko koskaan krapulaton?” Muut nauravat. Nicole ajattelee, että isä itsekin näyttää olevan tänään pienessä kankuksessa: pienet silmät, kuivat huulet, katkenneiden verisuonten kirjomat posket. Nicolen valtaa vaimea ahdistus, tunne, ettei kaikki ole hyvin.

”Jamie”, hän sanoo, ojentaa kättään Lucyn aterimien yli ja koskettaa veljensä kättä. ”Kun tarjoilija tulee takaisin, sano minulle, ketä hän muistuttaa.”

”Mikä tarjoilija?” Jamie kysyy ja kääntyy katsomaan taakseen.

”Se pitkä. Joka otti juomatilaukset. Muistele erästä lempileffaamme.”

”Leffaa?”

”Niin, mutta piirrettyä. Animaatioelokuva.”

”Animaatioelokuva.” Jamie siristää silmiään ja sivelee näkymätöntä partaa.

”Annan sinulle vinkin”, Nicole sanoo. ”Hänen kuuluisi olla keittiössä.”

Gerry pudistaa päätään. ”*Mistä* te oikein puhutte?”

”Putosin täysin kärryiltä!” Lucy nauraa.

”Kaikki saavat osallistua”, Nicole sanoo ja vetää kätensä takaisin syliinsä. ”Kysymys ei ole pelkästään Jamielle. Jos olette nähneet sen leffan, keksitte vastauksen.”

Mutta ketään ei huvita osallistua, ja kun keskustelu siirtyy Jamien ja Lucyn häihin, Jamiekin luovuttaa. Vaikka hän ja Lucy ovat olleet kihloissa vuosikausia, he ovat vasta nyt ruvenneet järjestämään häitä. Ne pidetään lokakuun lopulla ladossa Somersetissa. Lucy laittaa puhelimensa kiertämään, jotta he saavat ihailla juhlapaikan nettisivuilta tallennettua kuvakarusellia. Useimmat kuvat ovat muiden parien häistä – vastavihityt suutelevat portailla tai katsovat toisiaan silmiin alttarilla. Yksi pari tanssii niityllä. Morsian kiepahtaa sulhasensa käsivarren alta, ja heidän vaivaantuneet hymynsä paljastavat musiikin puuttuvan.

”Se taitaakin olla ihan kunnan maaseutua?” Linda sanoo ja pysäyttää kuvan, jossa morsian kohottaa mekkoaan paljastaen oliivinvihreät kumisaappaat. ”Jopas. Hyvin romanttista.”

Lucy selittää, missä mikäkin tapahtuu. Jamie on tapansa mukaan sävyisä, mielipiteetön. Hän nojautuu eteenpäin tuolillaan villapaidan hihat käärittynä, kyynärpäät pöydällä, kuunnellen tarkkaavaisesti. Silloin tällöin hän nyökkää tai vahvistaa jotain, mitä Lucy on sanonut. Nicolen käy pikkuveljeään sääliksi (hän ajattelee Jamiea yhä pikkuisena, vaikka tämä on lähes 190-sent-

tinen. Nicole epäilee, että häät ovat tätä nykyä Jamien ja Lucyn ainoa puheenaihe. Hänkin yrittää sanoa jotain – ”Entä onko siellä ilmainen baari?” – mutta hän ei ole kiinnostunut häiden suunnittelusta eikä tiedä aiheesta juuri mitään. Vain hänen isänsä on vaitelias ja välinpitämätön, tämän katse vaeltaa ympäri salia ja sormenpäät lepäävät pöydän reunalla, kuin valmiina soittamaan pianoa. Kun heidän ruokansa tulevat, isä läiskäyttää käsiään yhteen ja sanoo: ”No niin, *bon appétit* kaikille!”

Lucy kohottaa lasiaan. ”Onneksi olkoon, muuten”, hän sanoo.

”Onnea”, kaikki sanovat, vaikka Nicoletta viekin hetken muistaa, miksi he kilistävät laseja. Linda kiittää Lucya ja Jamiea heidän lähettämistään kukista.

”Näppärä pakkaus, vai mitä?” Lucy sanoo.

”Todella erikoista, että ne mahtuivat postiluukusta. Ensin en tajunnut, mitä siinä oli. Ajattelin, että eivät nämä voi olla kukkia. Mutta olivatpa sittenkin, ja niin kauniita. Lähetin kyllä Jamieelle valokuvan. Minulla on ne keittiössä. Ihana kimppu.”

”Tuota”, Nicole sanoo tajuten laiminlyöntinsä lahjarintamalla. ”En tiennynt, milloin palaisit Espanjasta, joten... minä tarjoan lounaan.”

”Etpäs tarjoa”, Gerry sanoo. ”Minä hoidan tämän, neitiseni.”

”Miksi? Minä valitsin ravintolan, minulla on varaa, minä maksan lounaan.” Nicole hymyilee Gerrylle herttaisesti pöydän yli. ”Rauhoitu”, hän sanoo. ”Sinä voit tarjota joskus toiste.”

”Kiitos vain, Nicole”, Linda sanoo lyhyesti ja suoristaa lautasliinaa sylissänsä. ”Tämä on todella viihtyisä ravintola. Minulla on oikein hemmoteltu olo.”

Nicole työntää pitkän, ohuen ranskanperunan suuhunsa. Äskeisen epäitsekään eleen spontaanius on saanut hänet tuntemaan olonsa hiukan paremmaksi, hiukan vapautuneemmaksi, rennommaksi. Ehkä hän tilaa hetken päästä lasin viiniä; *crémant* luiskahti helposti alas.

”No niin”, hän sanoo. ”Mitä sinä oikein touhuit tätä aamuna, isä?”

”Anteeksi kuinka?”

”Tänä aamuna. Mitä teit?”

”En paljon mitään”, isä vastaa. Hän laskee aterimensa ja kohoittaa viinilasiaan. ”Tai siis katsoin vähän telkkaria, sunnuntain aamuohjelmaa. Sitä juontaa se pikkumies, joka oli ennen jalka-pallostudiossa.”

”Ai, minusta äiti sanoi...” Nicole sanoo ja katsoo Lindaa. ”Miksette te tulleet yhdessä?”

Gerry näyttää yhtäkkiä aika hämmentyneeltä. Hän raapii otsaansa. ”Öh...” Hän mumisee sen verran kovaa, että he kaikki kuulevat: ”Okei. Tehdäänkö se nyt?”

”Mikä?” Nicole kysyy.

”Luulen, että...”, Linda aloittaa.

”Voi hyvä luoja, mitä? Mitä te teette nyt?”

Gerry levittää silmiään ja avaa suunsa kuin ilmoittaakseen jotain. Sitten hän sulkee sen. Ja avaa taas.

”Mitä?” Jamie naurahtaa vaivautuneena.

Muut ovat lakanneet syömästä, heidän aterimensa pysähtyvät lautasten ylle. Nicole laskee hotdogin alas ja pyyhkii sormenpäitään lautasliinallaan. Hän muistaa välittömästi viime maaliskuun iltapäivän, jolloin äiti soitti sairaalasta. Nicole oli toimistolla, menossa kokoukseen. Hän vastasi puhelimeen vastahakoisesti, mutta ärtymys haihtui heti, kun Linda sanoi: ”Kuule, ei mitään hätää, mutta...” Linda selitti, että Gerryllä oli ollut vaivoja, joita he olivat luulleet pahaksi närästykseksi. ”Mutta kävikin ilmi”, Linda jatkoi, ”että hänellä on ollut pikku sydänkohaus.” (*Pikku*, Nicole ajatteli. Mitähän *pikku* mahtoi tarkoittaa?) Nyt, kuten silloinkin, hänen oma sydämensä takoo kiivaammin.

”Öh. Tätä ei todellakaan ole helppo sanoa”, Gerry sanoo katse naulittuna Lindaan. ”Teidän äitinne ja minä, me aiomme... öh... Tuota, me...”

Linda keskeyttää hänet. ”Me muutamme erilleen”, hän sanoo. Ja sitten, siltä varalta, ettei joku ymmärtäisi täysin, mitä hän tarkoittaa: ”Toisistamme.”

Nicolen tärykalvoille tapahtuu jotain, hetkellinen kuuroutuminen, kuin hän olisi sukeltanut uima-altaaseen.

Jamie tuhahtaa. Hän katsoo toisesta vanhemmasta toiseen ja sanoo: ”Te vitsaillette, eikö niin?”

”Me emme ota avioeroa”, Gerry sanoo ja painaa kämmentensä pöytäliinaan.

”Emme juuri nyt, ei, mutta...”

”Mutta näin se on. Äitinne ja minä vietämme jonkin aikaa erillämme. Olemme, miten se nyt sanotaan... asumuserossa.”

Lucy painaa käden suulleen sanomatta mitään. Nicole ei tiedä, mihin katsoa. Ravintola näyttää kutistuneen heidän ympärillään. Hän katsoo Jamiea, jonka silmät ovat epäluuloisesti sirrillään.

”Oikeasti?” Jamie kysyy. ”En vielääkään tiedä, lasketteko leikkiä.”

”Olen pahoillani, kulta”, sanoo Linda.

”Miksi?” Nicole kysyy. ”Mitä on tapahtunut?”

”Ei ole tapahtunut mitään. Olemme vain... tulleet siihen tulokseen, että me... emme enää tee toisiamme kovin onnellisiksi. Minusta asian voi ilmaista niin, vai mitä Gerry?”

”Niin minustakin”, sanoo Gerry. Hän katsoo alas lautaseensa ilme keskittyneenä, aivan kuin kummastellen kanaleikettään.

Nicole puhalttaa ilmaa poskistaan ja laittaa toisen kämmenten vatsalleen. ”Minua oksettaa”, hän sanoo.

”Ajattelin, että aioit kertoa jotain sydämeesi liittyvää”, sanoo Jamie.

Gerry nauraa. ”Ei, ei. Sen suhteen pärjään itse asiassa mainiosti. Pitää koputtaa puuta”, hän sanoo ja taputtaa päätään.

”Mitä vittua”, sanoo Nicole.

”Siivoa suusi”, sanoo Linda.

”Mutta te asutte yhä yhdessä?” Jamie kysyy. ”Nukutte vain jonkin aikaa eri huoneissa?”

Jamie nyökyttää päätään puhuessaan, ja Nicole huomaa nyökkäävänsä itsekin – he ovat kuin kaksi nyökyttelevää koiraa auton kojelaudalla.

”Itse asiassa”, Linda sanoo – hän on ainoa, joka jatkaa syömistä, tai ainakin esittää syövänsä. Hänen haarukkansa ja veitsensä kaapivat lautasella olevaa valkoista kalaa hajalle. ”Isä on muuttanut kaupunkiasuntoon.”

”Mihin asuntoon?”

”Camberwellin asuntoon.”

”*Kenny*-sedän asuntoon?”

”Kenny ei omista asuntoa, Nicole”, Linda oikaisee. ”Hän vuokraa sitä meiltä. Ja totta puhuen hänellä on ollut pitkään erittäin halpa vuokra.”

”Asutko sinä *Kennyn* kanssa?” Jamie kysyy.

”En, en tietenkään. Se on kaksio. Kenny lähti. Kenny on muuttanut pois.”

”Voi herranjumala.”

”Koska?”

”Tammikuussa.”

”Oletko sinä asunut siellä *tammikuusta* lähtien?”

”En, vaan Kenny muutti pois tammikuussa. Minä muutin sinne viime kuussa. Helmikuussa.”

”Voi herranjumala”, Nicole sanoo taas. Jostain syystä järkyttävintä koko jutussa on mielikuva *Kenny*-sedän lohduttomista mieslapsen kasvoista. Hänen kurkkuaan polttaa. ”Mihin *Kenny* lähti?” hän kysyy.

”Kenny vai?” sanoo Gerry. ”Muutti Ullan, naisystävänsä luo. Väliaikaisesti, luulisin. Mutta kuulkaas nyt, *Kennyllä* on kaikki hyvin. Me varoitimme häntä erittäin hyvissä ajoin.”

”Vai niin”, sanoo Nicole. ”Kenny siis sai ennakkovaroituksen. Keille muille olette kertoneet?”

”Emme kenellekään.”

”Michellelle ja Fredille”, Linda vastaa. ”Minä kerroin Michellelle, hän kertoi Fredille. Ei kellekään muulle.”

”Miksi nyt?” kysyy Jamie.

”Ai miksikö me kerromme teille nyt?”

”Ei, vaan miksi teette tämän nyt? Tajuatte kai, että useimmat ihmiset eroavat neljänkymppin kieppeillä. Tai vähän päälle viisikymppisinä, jos on ihan pakko. Ei millään pahalla, mutta paljonko teillä kahdella onkaan ikää? Onko tuo todella koko hässäkän arvoista?”

”Hässäkän?” Linda nauraa. ”Voi kulta, me saatamme elää vielä kolmekymmentä vuotta. Tai pidempään! Olen vasta viisikymmentäkahdeksan.”

Nicole laittaa kädet puuskaan ja nojaa taaksepäin tuolillaan, keho kohti Lindaa, saapasjalka heiluen ilmassa. ”Se oli siis sinun päätöksesi.”

Linda ei suostu katsomaan häntä. ”Se oli yhteinen päätös.”

”Ei kuulosta kovin yhteiseltä. Minusta kuulostaa siltä, että sinä olet itse asiassa potkaissut isän ulos.”

”Ei se niin mennyt. Gerry?”

”Äitisi on oikeassa. Ei se niin mennyt.”

”Älä puolustele häntä, isä.”

”Se oli yhteinen päätös”, Linda sanoo, ”ja me olemme puhuneet siitä hyvin pitkään.”

”Miten pitkään?”

Gerry siristää silmiään kulmat kurtussa. ”Minun mielestäni... Minun mielestäni se ei kuulu teille... Sillä ei todellakaan ole väliä.”

”Okei... No, päätittekö sen nyt viime tammikuussa vai viime vuoden tammikuussa vai oletteko juonineet tätä jo –”

”Me emme ole *juonineet* mitään”, Linda sanoo. ”Ja jos välttämättä tahdot tietää, me olemme kokeilleet kaikenlaista.”

”Se on totta.” Gerry nyökkää painokkaasti. ”Kävimme jopa

ammattilaisen puheilla. Pariterapeutin. Veikkaan, että sitä ette olisi meiltä odottaneet!” Hän on ainoa, jota tämä heitto huvittaa.

”Te kävitte *pariterapiassa*?” Jamie varmistaa niin epäuskoisena kuin he olisivat sanoneet käyneensä Pohjois-Koreassa.

”Emme kovin pitkään”, Linda toteaa.

”Ei, se ei sopinut meille”, Gerry lisää nopeasti. ”Mutta silti. Minusta ne muutamat istunnot todella auttoivat hiukan...” Hän luo Lindaan jotenkin anovan, surkean katseen. ”Eikö niin?”

”Niinpä”, sanoo Nicole. ”Ne taisivat todella tepsiiä.”

”Ei tarvitse nälviä, Nic.”

”Anteeksi”, Nicole sanoo. ”En tiedä, miten odotatte meidän reagoivan. Te kerrotte meille jotain näin valtavaa saatana soikoon *ravintolassa*. Siis...?”

”*Siivoa suusi.*”

”Pakko sanoa”, Jamie puhuu hiljaa, katse pöydässä. ”Että tietysti kunnioitan sitä mitä te kaksi sitten tahdottekin tehdä, mutta... Noh, minusta on aika outoa, että päätitte tehdä tämän täällä. Nyt.”

”Me emme päättäneet tehdä tätä täällä”, sanoo Linda.

”Siskosi tämän järjesti”, sanoo Gerry.

”Ai että kaikki onkin *minun* syytäni?”

”Ei, en tarkoittanut... Kukaan ei ole syyttänyt sinua mistään”, Gerry sanoo. ”Ja hei, tämä ei ole paras mahdollinen hetki, ymmärrämme sen. Mutta olemme puhuneet asiasta paljon ja yrittäneet miettiä parasta tapaa kertoa teille molemmille, ja sitten tästä lounaasta sovittiin ja... Niin, me tahdoimme ottaa tämän puheeksi yksissä tuumin osoittaaksemme, että... Välimme ovat ihan hyvät.”

”Paitsi että käytännössä tulitte paikalle erikseen.”

”Koska isänne oli myöhässä.”

”*Luulin*, että meidän oli tarkoitus *tavata ulkona*.” Gerryn ääni kuulostaa ensimmäisen kerran kireältä. Hänen korvansa ovat kirkkaanpunaiset, ja Nicole huomaa kosteuden leviävän hänen paitansa kainaloissa.

Seuraa kiusaantunut hiljaisuus, ja sitten Linda sanoo: ”Oli miten oli, sillä ei ole väliä.” Hän laskee viimein haarukkinsa ja veitsensä ja pyyhkii pöytäliinalta muutaman näkymättömän murusen. ”Asian ydin on, että me kaikki olemme aikuisia. Te sanotte meitä vanhoiksi – kuinkas vanhoja te kaksi olette? Ette ole enää lapsia. Olette kolmekymppisiä. Tällaista... tapahtuu.”

Gerry nyökkää taas. ”Ja ottakaa huomioon, että me olemme puhuneet paljon, äitinne ja minä”, hän sanoo puristaen kämmeniään yhteen. ”Ja tahdoimme näyttää teille, ettei asioiden tarvitse välttämättä muuttua. Voimme yhä olla...” Hän näyttää etsivän oikeaa sanaa. ”Kohteliaita toisillemme.”

”*Kohteliaita?*” Nicole älähtää. ”Sanoitko juuri ’kohteliaita’? Mahtavaa. Ei, vaan sepä ihanaa. Olen niin iloinen, että pystytte olemaan kohteliaita. Jamie ja minä jotenkin luulimme, että te rakastatte toisianne, mutta te olettekin kohteliaita, eipä tullut –”

”Kyllä me rakastamme toisiamme”, sanoo Gerry.

”Tämä on monimutkaista”, sanoo Linda. ”Mutta ei, tietysti rakastamme. Tietysti.”

”Okei”, Nicole sanoo. Hän työntää tuolinsa taakse ja nousee seisomaan, lautasliina putoaa lattialle.

”Mihin sinä olet menossa?” Gerry kysyy.

”No anteeksi, oliko vielä muuta? Minä kun luulin, että olemme valmiita. Vai mitä?” Nicole katsoo Jamiea, joka keskittyy yhä pöytään. Jamiengin korvat ovat punaiset. ”Oletko tulossa, Jay?” Nicole kysyy, mutta Jamie ei vastaa. Silloin jostain ojentuu käsi ja tarttuu Nicolea ranteesta. Hänen täytyy laskea katseensa siihen, tarkistaa mikä se on ja kenelle se kuuluu. Lucy tuijottaa häntä vakavana, silmät kyynelissä. Lucy! Nicole ei edes muistanut, että Lucy on paikalla. Kuinka nöyryyttävää. Kuinka pinnallista. Ei siinä kyllin, että he ovat joutuneet käymään tämän keskustelun julkisella paikalla – joku on ollut todistamassa sitä. Nicole huitaisee käden pois ja sieppaa laukkunsa hihnan tuolinsa selkänojalta.

”Nicole”, Gerry sanoo. ”Älä nyt viitsi, Nic.”

Mutta Nicole tahtoo vain pois. Hän painelee nopeasti ravintolan läpi tuntien, että hänen kasvonsa ja koko ruumiinsa ovat tullessa. Hän ohittaa hontelon, punatukkaisen tarjoilijan, joka näyttää *Rottatouillen* apupojalta. Hän ohittaa tyylikkään hovimestarin ja narikanhoitajan, jotka kohottavat päätään ja katsovat, kuinka hän marssii ohi. Astuttuaan ulos viileään ja pilviseen iltapäivään hän jatkaa kävelyä pitkin harppauksin, kädet tiukasti puuskassa. Hän suuntaa Strandille rakennustelineen alta ja ohittaa teattereita, hotelleja ja makuupussien tukkimia porttikäytäviä. Hän ylittää Trafalgar Squaren väistellen turisteja, katusoittajia, puluja, kammottavia ilmassa leijuvia miehiä, joilla on muoviset naamiot ja hupulliset viitat. Hän jatkaa kävelemistä päättäväisesti mutta täysin päämäärättömästi. Sohoon, Oxford Streetille, Tottenham Court Roadille, tuntematta mitään ja tuntien kaikkea, kuin hänen tarvitsisi juuri nyt ainoastaan polttaa loppuun tämä sisimmässään ryöppyävä kuuma, hyödytön energia.

2

Heti päästyään lippuportin läpi Jamie ottaa puhelimensa esiin ja avaa kartan. Hän syöttää ravintolan nimen, zoomaa reittiin ja painaa mieleensä kadut ja maamerkit: National Gallery, Leicester Square, Wardour Street, D'Arbly Street.

He tapaavat Nicolen lounastauolla. Ensin Nicole ehdotti erästä Carnaby Streetin takana olevaa pubia, johon hän on vienyt Jamien aiemminkin – sen baaritiskin yläpuolelle on ripustettu kaksi kullanväristä oluttankkia – mutta on keskiviikkoiltapäivä eikä Jamien tee mieli kännätä. Hän turvautui valeeseen, väitti Nicoelle pelaavansa illemmalla jalkapalloa ja sanoi, että meni si mieluummin syömään. (Siihen Nicole vastasi rivillä keltaisia nukkuvia naamoja.) Nyt, odottaessaan liikennevalojen vaihtumista, Jamie naputtaa uuden viestin:

Moi tulin juuri. Siellä vartin päästä

Nyt on pääsiäisloma. Lucy on koko viikon vanhempiansa luona Somersetissa. Heidän oli alun perin tarkoitus ajaa sinne yhdessä, mutta äitienpäivolounaan jälkeen Jamie muutti mieltänsä ja päätti jäädä Lontooseen torstaihin asti viettääkseen aikaa oman perheensä kanssa. Lucy on ollut ymmärtäväinen. Lucy oli sopinut heille tapaamisia mahdollisten pitopalveluiden kanssa ja